

EEN KORTE TERUGBLIK...

De Engelse studenten die in 1880 de AFC oprichten, wat toen stond voor Antwerp Football and Cricket, hadden eigenlijk een omnisportclub voor ogen. Ze begonnen al snel ook met een tennisclub. Oorspronkelijk gebeurde dat zoals in Engeland toen de gewoonte was: een grasveld, een stel linnen lijnen en een net volstonden om aan de slag te gaan. Toen de hele club zich in 1908 in de Broodstraat vestigde, werden daar ook vaste tenniscourts aangelegd.

De echte "boom" van het tennis kwam er pas toen het Bosuilstadion de nieuwe locatie van Antwerp werd. De tennisafdeling was de eerste die er in 1922 haar intrek nam, ruim een jaar voordat het stadion af was en ook de voetballers naar Deurne verhuisden.

De Bosuil en Charles Naeyaert

Hoewel er binnen de club dus al vanaf 1880 getennist werd, schreven we dus 1922 toen Antwerpse Tennisclub (ATC) in haar definitieve vorm boven het doopvont werd gehouden door ondermeer de eerste voorzitter Herman De Jongh. Op de affiche prijkte de wedstrijd België-Engeland, ongetwijfeld een hele organisatie in die tijd. De club nam meteen ook een grote uitbreiding, doordat vrijwel de hele tennisclub Cercle Laetitia Anvers zich bij Antwerp aansloot. De twee clubs waren geen onbekenden voor elkaar, want al voor WOI had Cercle Laetitia gebruik gemaakt van de tenniscourts in de Broodstraat.

Oorspronkelijk beschikte de tennisclub over een klein lokaaltje in het stadion. In 1930 kocht de club één van de paviljoenen van de Wereldtentoonstelling, het zogenaamde Chalet Cupérus. Dat had tijdens de tentoonstelling op het Kiel dienst gedaan als expositieruimte van het gelijknamige koffiemark en het verhuisde nadien dus naar de Bosuil, zodat de tennisafdeling vanaf 1931 een eigen onderkomen had.

De jaren tot aan WO II waren bijzonder succesvol voor de jonge tennisclub. Een kleine greep uit de successen van weleer :

- Charles Naeyaert won zowel in 1931 als in 1932 de Borman beker voor junioren en ging bovendien in 1931 lopen met de titel van Belgisch kampioen in de B-reeks terwijl hij twee jaar later deze titel ook in de A-reeks nog eens in de wacht sleepte. Overigens ontstond er rond die tijd een dispuut binnen de tennisafdeling. Naeyaert trok samen met een aantal andere leden over naar Beerschot en hij zou nadien nog twee keer Belgisch kampioen worden onder de vlag van Beerschot.
- Ook de dames lieten zich niet onbetuigd. Mejuffrouw Yvonne Hoyeaux werd in reeks B op haar beurt Belgische Kampioene in 1935.

Zoals gezegd: het is maar een kleine greep uit de successen van die eerste jaren waarin de titels zich werkelijk opstapelden.

Tijdens de oorlogsjaren was er, begrijpelijkerwijze, bijzonder weinig activiteit waar te nemen op de tenniscourts van ATC. Het bestuur probeerde wel de activiteiten voort te zetten. Ze vergaderden vanaf 1941 in het stadslokaal van Antwerp in de Lange Gasthuisstraat. Tot 1943 probeerde men af en toe ook nog een balletje te slaan, maar een sinecure was dat niet. Tennisballen werden stilaan van goudwaarde omdat het vinden en aankopen van nieuwe ballen heel moeilijk zo niet onmogelijk werd.

Uiteindelijk namen de Duitse bezetters de terreinen in beslag. Duitse officieren onderhielden courts 1 en 2 om zich met tennis te kunnen ontspannen. De overige velden bleken perfect dienst te doen voor het plaatsen van afweergeschut. Na de bevrijding maakten ook de Amerikanen van de tenniscourts op de Bosuil gebruik om er afweergeschut te plaatsen.

De oorlog kende voor ATC een heel nare afloop. Tijdens de bevrijding in oktober 1944 sneuvelde luitenant Charles Naeyaert, eens de grote kampioen voor ATC, aan het hoofd van zijn manschappen. De velden van de club hadden het zwaar te verduren gekregen. Het kostte heel wat werk en doorzettingsvermogen om de spelers opnieuw te motiveren en de velden speelklaar te krijgen.

Maar ATC sloeg zich met vereende krachten door de tegenslagen heen en vierde in 1947 met veel luister haar 25-jarig bestaan. Bij deze feestelijkheden werd de betreurde Charles Naeyaert niet vergeten, want ter zijner nagedachtenis werd op dat moment een bronzen borstbeeld onthuld. Overigens is zijn naam blijven voortleven in de "Challenge Charles Naeyaert", een prestigieuze competitie van de Antwerpse afdeling van Tennis Vlaanderen. De wisseltrofee die daaraan verbonden is, is een prachtig bronzen beeld van Naeyaert in smash-houding.

Het Station

Na afloop van de oorlog was het tennisgedeelte van de Bosuil zoals gezegd in een ravage herschapen. Maar het verleden indachtig werd aan een nieuwe, mooie toekomst gewerkt. Het Belgisch kampioenschap werd tijdens dat jubileumjaar 1947 naar ATC gehaald en ter afsluiting van de festiviteiten deed zelfs een heus vuurwerk de lucht kleuren.

ATC klauterde terug uit de put die de oorlog geslagen had en kon in 1953 beginnen aan de bouw van een nieuw clubhuis, dat zou gedeeld worden door de tennisafdeling en de hockey-tak. Het was in september 1953 dat toenmalig burgemeester De Boey de eerste steen legde van het clubhuis dat nog geen jaar later op 9 juni 1954 werd ingehuldigd. De heel modernistische stijl van het nieuwe clubhuis werd op gemengde gevoelens onthaald. Het stond dan ook bij velen bekend als het "station" van Antwerp Tennis Club. Het gebouw haalde net geen vijfenzestig jaar, want in het kader van de bouw van de nieuwe tribune van de Bosuil onder impuls van de nieuwe sterke man en baas van Ghelamco Paul Gheysens

werd het afgebroken in 2017. Maar toen was de tennisafdeling er al een tijd uit vertrokken, zoals we verder zullen zien. Het gebouw stond sinds 2012 bekend als het "Kwadro gebouw" naar één van de sponsors van de voetbalclub die er een vestiging van haar verkoop van ramen en deuren had in ondergebracht, terwijl ook de voetbaladministratie in de voormalige tennishalet haar intrek had genomen.

Sportieve hoogtepunten en dipjes

Terug naar de sportieve geschiedenis. Het waren vooral de dames die na Wereldoorlog II en tot een eind in de jaren vijftig hoge toppen scheerden. Een voorbeeld? De dames van ATC werden in tien jaar tijd maar liefst vijf keer Belgisch Kampioen namelijk in 1948-1949-1951-1955 en 1958! Jammer genoeg kwamen ook voor onze club na de vette jaren, de magere eraan en de jaren zestig werden niet bepaald de golden sixties voor ons. Het jaarlijkse tornooi van ATC bleef veel bijval kennen, maar de titels bleven uit en het was wachten op de kentering die er gelukkig in de nazomer van 1970 aankwam. De echte clubgeest laaide weer op en met de oprichting van de "Tennis Drive" in de maand augustus werd een nieuwe periode ingeluid.

Om de samenhang in de club nog te vergroten en om onze leden op een vlottere manier op de hoogte te kunnen houden van het reilen en zeilen binnen de club, van de wedstrijden en de geplande activiteiten, werd besloten om voor een eigen clubblad te zorgen. Op 11 februari 1972 werd zo onze eerste Flash geboren.

Er stonden nog meer nieuwe projecten op stapel. Het belang van een goede jeugdwerking werd duidelijk onderstreept door op 12 april 1972 de tennisschool te openen. Rea Van Den Eynde werd onze monitrice die de eerste 49 ingeschreven kinderen in groep les gaf.

Koninklijk

Dé topdag van onze club was ongetwijfeld 17 december 1974. Vanaf die dag mogen wij ons immers Royal Antwerp Tennis Club of RATC noemen! De gevolgen van deze titel bleven niet uit. Het ledenaantal groeide tot 400 en de toekomst lachte onze club tegemoet. De jeugdschool boekte enkele belangrijke successen en mocht in 1977 zelfs de jeugdruket van GVA de lucht insteken. Voorzitter Vogels leidde de club naar een waar hoogtepunt in de "Good old days". RATC was dan ook de club bij uitstek waar tennisprestaties, maar ook vertier en plezier hand in hand gingen.

Rocco Granata en Willy Sommers

Toch pakten zich in de jaren tachtig af en toe donkere wolken samen boven de tennisafdeling. Dat kwam vooral door de sportieve successen die de voetbalclub in die periode haalde. Het oefenveld naast het Clubhuis, dat ook dienst deed als hockeyveld, voldeed niet meer aan de normen van de UEFA. Om meer plaats te maken werd de tennisclub gesommeerd om op 1 juli 1980 uit het Bosuilstadion te vertrekken, maar uiteindelijk werd er door tussenkomst van het gemeentebestuur van Deurne toch een andere oplossing gevonden. Om dat te vieren organiseerde de club een

toernooi met heel wat BV's. Toenmalige vedetten als Luc Appermont en Eddy Wally deden daaraan mee. Rocco Granata won de finale tegen Willy Sommers.

De tennisafdeling kon haar activiteiten dus voortzetten op de Bosuil. Voor het hockey evolueerden de vereisten drastisch. De hockeyafdeling botste uiteindelijk op haar grenzen op deze locatie en in 1988 verhuisde ze definitief naar Sint-Job-in 't-Goor.

Toch maar verhuizen

De tennisclub groeide en bloeide ondertussen verder tot begin van de nieuwe eeuw onder goedkeurend oog van Walter Sterkendries. Maar er werd een stevige klap uitgedeeld aan iedereen die bij RATC betrokken was. 'Den Antwerp' was alweer aan uitbreiding toe. In 2003 moesten de vier tenniscourts die aan de overzijde van de roemruchte vijver lagen ontruimd worden.

In opdracht van de voetbalcel van de politie had de voetbalclub beslist om van die vier terreinen een parking te maken voor de bussen van de bezoekende supporters. Toenmalig schepen voor sport Chantal Pauwels probeerde nog een alternatief uit te dokteren. Ze stelde voor om de tennisafdeling te verhuizen naar de hondenweide tegenover het stadion. Dat plan moest al snel in de prullenmand, omdat die hondenweide groenzone was en een snelle wijziging in de ruimtelijke ordening niet aan de orde was. De club probeerde er nog het beste van te maken door twee hardcourts om te vormen tot gravelterreinen, die met het nodige feestgedruis officieel werden ingehuldigd door burgemeester Patrick Janssens.

Maar een lang leven was deze oplossing ook niet beschoren. In 2004 ontstond er alweer grote heibel tussen de tennisafdeling en de NV Antwerpstadion, de feitelijke eigenaar van de gronden, die in één klap de huurprijs verveelvoudigde. Besprekingen met de stad en het bestuur van RAFC brachten weinig zoden aan de dijk en er zat voor de tennisclub niets anders op dan de terreinen aan de Bosuil te verlaten en uit te wijken van Deurne Noord naar Deurne Zuid. Er ontstond behoorlijk wat heibel onder de leden, sommigen haakten af, maar uiteindelijk zijn 250 Great Old RATC-leden de club trouw gebleven.

Groeien op een nieuwe locatie

RATC groeide op de nieuwe locatie, waar voordien tennisclub "De Regenboog" gevestigd was, meer en meer uit tot een club waarin recreatietennis met heel veel randactiviteiten de overhand kreeg. In de loop der jaren werd de infrastructuur van de club weer uitgebreid en verbeterd. De vijf banen aan de overzijde van de Koudebeek werden voorzien van een kunststof ondergrond en later werden ze elke winter overdekt met een grote ballon. Zo kan er sindsdien zomer en winter aan tennis gedaan worden. Een belangrijk gevolg was bijvoorbeeld dat het wintertoernooi op de eigen locatie kon afgewerkt worden en niet meer

moest uitwijken van de zaal van de voormalige tennisclub Ertbrand die ondertussen niet meer bestaat.

Sinds 2011 wordt de tennisschool van RATC onder de naam ECC voortaan geleid door Els Callens (bronzen medaille op de Olympische Spelen van 2004) terwijl Ingrid van Cuijk als eerste vrouwelijke voorzitter het roer stevig in handen nam. Tegen het einde van 2013 tekende men bijna 350 leden op en werd ook het negentigjarig bestaan met trots gevierd. De boottrip op de Schelde en de trip naar het stadhuis van Antwerpen staat bij vele leden nog in het geheugen gegrift.

In 2018 werd de fakkel aan de jongere generatie overgedragen om het interclubniveau verder te laten doorgroeien. James Van Gemert werd de nieuwe RATC voorzitter. Onder zijn bewind wordt de band met RAFC terug aangehaald en scheerde de club op tennisniveau hoge toppen. In 2018 werd het Heren Interclubteam gewestelijk-en Nationaal kampioen. Maar door drukke werkzaamheden in zijn eigen kinepraktijk, gaf James het voorzitterschap door aan Kristien Denis.

De infrastructuur en accommodatie van de club werden begin 2019 volledig onder handen genomen door de eigenaar van de RATC locatie. De gravelterreinen zijn volledig vernieuwd, met rondom een aangepast hekwerk. Tot slot wordt er nog verder geïnvesteerd in de uitbouw van de clublocatie om het grote eeuwfeest in 2022 met alle trouwe leden samen te kunnen vieren.

Palmares

Charles Naeyaert

- de Bormanbeker 1931, 1932
- Belgisch kampioen B-reeks 1931
- Belgisch kampioen A-reeks 1933

Yvonne Hoyeaux

- Belgisch kampioen B-reeks 1935

Interclub

- Belgisch kampioen dames 1948, 1949, 1951, 1955, 1958
- Heren 35/5 tot 35 punten kampioen van Antwerpen 2014
- Heren 6 tot 60 punten kampioen van Antwerpen 2016
- Heren 7 tot 25 punten kampioen van Antwerpen en van België 2017
- Heren 6 tot 140 punten kampioen van Antwerpen en van België 2017